

عنوان مقاله:

نقش طرحواره ناخودآگاه در این همانی فضاهای معماری

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی معماری و شهرسازی جهان اسلام در عصر جهانی شدن (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

الهام پرویزی - استادیار گروه معماری دانشکده هنر دانشگاه خوارزمی تهران

خلاصه مقاله:

معماری هنر ساختن فضایی است؛ که مورد ادراک و ارزیابی آدمی قرار می گیرد و نیاز به فضاهای آشنا و هویتمند در معماری از مهمترین شاخصه های کیفی در زندگی انسان است. بر اساس مطالعات علوم مرتبط با روان، ناخودآگاه انسان، شامل خاطرات جمعی و فردی از اشکال و فرم های گذشته است. از این رو آدمی در برخورد با برخی فضاها، به سرعت احساس آشنایی و نزدیکی دارد و در بعضی دیگر احساس غربت. در این نوشتار به دنبال ضرورت این موضوع در معماری معاصر ایران، این پرسش مطرح است که آیا با نگاهی به فرایند شکل گیری طرحواره های ذهنی از فضا در ضمیر ناخودآگاه و نحوه انطباق داده های جدید با آن میتوان به صورت عمیق به نحوه آشنا پنداری (این همانی) و هویتمندی فضا پرداخت در این تحقیق با نگاهی بینا رشته ای مطالعاتی بر روی مقوله ناخودآگاه در حوزه روانشناسی و معماری صورت پذیرفته و سپسمکانیزم تاثیر آن بر نحوه شناخت معماری مورد بررسی قرار می گیرد. روش تحقیق کیفی است، که در ابتدا مطالب به صورت کتابخانه ای و اسنادی در حوزه روانشناسی و شناخت ناخودآگاه و مراحل ادراک و شناخت توسط آن در ذهن انسان جمعآوری شده و سپس به صورت تحلیلی مورد بررسی قرار گرفته، و نتیجه آنکه بررسی نحوه درک فضا توسط آدمی در ایجاد کیفیت هایی همانند اینهمانی و هویتمندی موثر میباشد. و ناخودآگاه انسان به عنوان منبع اصلی خاطرات و تاثیر بر رفتار و انتخاب آدمی نیاز به توجه و بررسی بیشتری در نحوه طراحی آینده فضاهای معماری دارد.

کلمات کلیدی:

ناخودآگاه، این همانی فضا، هویت معماری، خاطرات جمعی، طرح واره

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/868215>

